

«Ο Φιάκας» του Δημοσθένη Μισιτζή από το Θέατρο Σκάλα

Η ΕΙΔΗΣΗ πως ο νεοσύστατος θιασός Σκάλα θα δώσει ακόμα μια παράσταση στη Λευκωσία στις 17 του Γενάρη, μου πρόσφερε την αφορμή και το άλλοθι να γράψω, έστω και με τόση καθυστέρηση, για μια παραγωγή που μόλις πρόλαβα να δω στην προτελευταία παράσταση στην έδρα της. Κανείς από τους συντελεστές δεν μπορεί να θεωρηθεί αρχάριος, αλλά για όλους τους η παραγωγή του «Φιάκα» του Μισιτζή υπήρξε μια καινούργια αρχή. Ο καινούργιος θεατρικός χώρος, οι καινούργιοι συνεργάτες, το καινούργιο σχολωτικό κοινό, έδωσαν την ευκαιρία στα μέλη της ομάδας του Θεάτρου Σκάλα να αποκαλύψουν καινούργιες πτυχές των καλλιτεχνικών τους προσωπικτήτων.

Είναι ενδιαφέρον να βλέπουμε το σκηνοθέτη της παράστασης Εύη Γαβριηλίδη να δουλεύει υπό τις καινούργιες γι' αυτόν συνθήκες, χωρίς την άνεση του κρατικού θιάσου, χωρίς την πολυτέλεια επιλογής στη διανομή των ρόλων, αλλά με το δεδομένο υποκριτικό δυναμικό και με περιορισμένα οικονομικά μέσα. Με επαγγελματισμό και σιγουριά που εγγυούνται το αποτέλεσμα, ο Γαβριηλίδης ανέβασε το «Φιάκα» κάνοντας τον καλύτερο συμβιβασμό μεταξύ της ιδιαιτερότητας του έργου και των αναγκών του θιάσου. Αυτό που χρειαζόταν το έργο του Δημοσθένη Μισιτζή, ήταν να φανεί στην παράσταση η απλή, αλλά πολύ καλοφτιαγμένη δομή του και να πλαστούν οι χαρακτήρες από τη θαυμασία γλωσσική ύλη του κείμενου και όχι με εξωγενή κωμικά μέσα. Αυτό

Σκηνοθεσία: Εύης Γαβριηλίδης

Σκηνικά-κοστούμια: Άντης Παρτζιλής

Στίχοι: Λεωνίδας Μαλένης

Μουσική: Λουκάς Ξενοφάντος

Χορογραφίες: Φαίδρα Καραβούρη

Παίζουν: Γιώργος Μουαίμης, Σμάραγδος Κλεοβούλου,

Ελένη Σμυρνίου, Λέτα Πασχούλα, Πέτρος Μιχάλας

που χρειαζόταν ο θιάσος ήταν ένα δυναμικό ξεκίνημα, μια παραγωγή που να θεωρηθεί ευχάριστη από το πλατύ κοινό και ταυτόχρονα να εκτιμηθεί σαν ποιοτική από το θεατρικό κόσμο, φιλικό και μη. Χωρίς σκηνοθετικές μεγαλοστομίες ο Γαβριηλίδης έχει πετύχει αυτούς τους στόχους, έχει δουλέψει πολύ σοβαρά για να βγάλει την «αστειωτάτη κωμωδία» και δεν έχει αφήσει ούτε ένα άλυτο πρόβλημα στην παράσταση.

Ο σκηνογράφος-ενδυματολόγος της παράστασης και ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Θεάτρου Σκάλα Άντης Παρτζιλής, έπρεπε να κάνει τους δικούς του συμβιβασμούς. Φαντάζομαι, το κόστος των σκηνικών και η ευκολία της μεταφοράς τους τον ενδιέφεραν όχι λιγότερο από το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα. Κατάφερε, όμως, μέσα από τη λιτότητα των σκηνικών, να μας παραπέμψει και στο χωροχρονολογικό περιβάλλον του έργου (ο χάρτης, η χρονολογία) και στο δραματικό του είδος (η βεντάλια). Η προαναγγελλμένη διασκευή του έργου σε Μιούζικαλ και η εμβολή στο κείμενο των στίχων του Λεωνίδα Μαλένη, ήταν τα στοιχεία που μου δημιούργησαν τις περισσότερες επι-

φυλάξεις. Αλλά ευτυχώς στην παράσταση δε συμβαίνει δραστηρική διασκευή, παρά μόνο αρκετά διακριτική πρόσθεση του μουσικο-χορευτικού στοιχείου.

Ο Γιώργος Μουαίμης είχε σοβαρό λόγο να προσπαθεί πολύ να κάνει μια επιτυχία, αυτή την καμπί της υποκριτικής του καριέρας. Παίζεις σε ωραίο ρυθμό, είναι τόσο άνετος με το κείμε-

νο του ρόλου του, που καταφέρνει να μαντέψει και να δημιουργήσει ένα Φιάκα δραστήριο, τυχοδιώκτη και όχι γελοίο απάτεωνικο. Η Ελένη Σμυρνίου κάνει την πρώτη της εμφάνιση στην κυπριακή σκηνή δηλώνοντας ότι έχει κωμική φλέβα και φτιάχνει το ρόλο της με αδρές πινελιές.

Η συμμετοχή του Σμάραγδου Κλεοβούλου στο θιάσο πρέπει να έδωσε στους υπεύθυνους του θιάσου την ιδέα να κηρύξουν την πρώτη τους σεζόν σαν χρονιά κωμωδίας. Είναι ένας λαμπρός κωμικός, τον ξέραμε ήδη από το Μπέκετ και τον Μποστ που έπαιξε στην ΕΘΑΛ. Αξιοποιεί θαυμάσια το κείμενό του, κινείται με εκφραστική πλαστικότητα.

Με τη Λέτα Πασχούλα και τον Πέτρο Μιχάλα να ενισχύουν τη γενική καλή εντύπωση, το Θέατρο Σκάλα πέτυχε τους αρχικούς του στόχους με το «Φιάκα». Η πορεία του δεν προβλέπεται εύκολη. Πρέπει να κερδίσει τη θέση του στη θεατρική ζωή του τόπου. Του το ευχόμαστε.

Δύο σκηνές ο ΘΟΚ, τέσσερα ελεύθερα σχήματα. Οι θεατρόφιλοι τρίζουν τα χέρια τους.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ